

bonamentele

Pentru Sibiu:

5 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr.,

an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

10 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr.,

an 7 fl., 1 an 14 fl.

România și străinătate:

10 cr., 1/4 an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumerează și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază.

Sibiu, 9 August st. v.

sărit se pronunță și organul ofi-
gvernului, „Nemzet“, în cestiunea
excepționale ce s'au propus
înfrângerea noastră, a celor ce
principiul poliglot în statul ungar.
un lung articol publicat în nu-
dela 20 August „Nemzet“ arată,
o existență glorioasă de 884 de
ungar, întemeiat de Stefan cel
rept o trainică garanție a ordinii
științii, astăzi e amenințat mai
trei părți, de Sașii nerecunosc-
Crocii, care aspiră la putere, și
inculți și stăpâniți de tur-

comunica în numărul de mâne
acest articol; de o cam dată ne
a pune în vederea cetitorilor
singură parte din el, conclu-
la care ajunge „Nemzet“.
De multe ori a fost vorba, că gre-
în instituțiile noastre liberali,
dragă literatură s'a produs în presă
discutarea cestiunii, cum ar pute
reformeze legea de presă, ca să de
contra acestor atacuri. Aceste
bine intenționate au fost pornite
eroarea, că ele căutau un re-
constant pentru toată societatea, în
ce în adevăr numai bolnavii au
de remedii. Nu ne este permis
păm la marele dar constituțional,
oferă în libertatea constituțională.
insă se fim pătrunși, că înființând
astă privință așezăminte, pe care
știrea nu le poate eluda, am renun-
libertatea de presă.

dela dar, care are sentimentul, că
ungar trebuie să-și salveze institu-
liberale, dar trebuie totodată să
apere de atacurile răsturnătorilor și
răsturnătorilor, acela nu se va speria
nicul, ca prin o lege ad hoc să fa-
putință pedepsirea eficace și ne-
astă a turburătorilor păcii noastre
și naționale, — ceea ce a făcut și
Maghiara în Irlanda, de câte ori o
aceasta de trebuință“.

o trăsătură de naivitate atât de
în acest resonament, încât omul
se fie foarte înrăutățit în el, ca să
mişcat de buna credință, cu care
atează prăpastia puneri în aceeași
a duor lucruri atât de deosebite,
sint Englitera și Ungaria, Englezii
științii, acest popor pitic, cum îi
mai deunăzi celebrul publicist ma-
D-l Beksics.

insă în această concluziune o pră-
chiar mai mare decât aceasta.
Românii și în genere noi susții-
principiului poliglot în statul ungar
puși alătura cu Irlandezii.
când aceasta?

atunci, când Sașii serbează al
centenar al venirii lor în țară și
vorba se serbăm și noi primul
al reșcoalei lui Horia și Cloșca.
au a face acesti Sași, care ser-

bează cu pompă publică, ce avem a face
noi, urmașii celor ce s'au luptat sub Horia
și Cloșca, ce avem noi toți cu Irlandezii?!

Unde e dinamita? — unde e petro-
leul? unde sunt asasinatetele?!

Horia și Cloșca n'au lucrat pe sub
pământ: au prădat curți, au ars sate și
orașe, au vărsat mult sânge, le-au făcut,
ce-i drept, toate aceste, cum le-au făcut
și Francezii la rîndul lor, dar le-au făcut
ca oameni, ca bărbați, care ajunși la des-
nădejduire, es cu fața deschisă și cu peptul
desvilit și dau fără de sfială în acela,
care li se pune în drum.

Și dacă părinții nostri au putut să-și
permiță acum o sută de ani acest lux al
unei lupte pe față, noi urmașii lor, acum,
peste o sută de ani, n'am fi vrednici de
lumina soarelui, dacă ne-am pune de o
potrivă cu Irlandezii și cu nihilistii.

Voim să ne dezvoltăm în toată liber-
tatea și nu ne sfim a i-o spune aceasta
lumii întregi: dacă numai Maghiarii cu
idea lor de stat sînt aceia, care ne stau
în cale, ne simțim destul de tari, ca să
răsbim pintre dînșii înainte și ne-ar fi
rușine să ne urmăm calea ca nisce cărțițe,
lucrând pe sub pământ.

Abia atunci, când am simți și noi,
ca Irlandezii față cu Englezii, că nu putem
răsbî față cu omnipotența maghiară, abia
atunci am pute să ne gândim la petrolu,
la dinamit și la asasinatete, atunci poate și
chiar nici atunci.

Să făurească Maghiarii cât le place
legi contra noastră, tot ei vor fi siliți să
le calce, cum au călcat și pe cele create
în favorul nostru.

Solidaritatea română.

V.

Ca să ajungem la un scop măreț, în
deobște, trebuie stăruință multă și neobo-
sită, de multe ori împreună cu resigna-
țiune, uneori cu resignațiune extremă.

La scopul precizat îndată la început
prin cuvintele cele sublime ale monar-
chului: la buna înțelegere între popoarele
monarhiei spre a pute rezolva problema
cea grea a monarhiei în interesul civili-
sațiunii, fără îndoială numai cu stăruință
de fer și resignațiune stoică se poate
ajunge.

Complicațiunea intereselor diverse din
monarhie pretinde stăruința și resigna-
țiunea.

Caracteristicile amintite nu pot lipsi
Românilor, căci dacă le-ar lipsi, n'ar fi
strănepoții strămoșilor lor.

Strămoșii nostri, cari au venit din
toată lumea română în părțile locuite as-
tăzi de Români, prin stăruința lor cea pu-
ternică, au fost în stare să întemeze aici
o vatră de cultură, cărei nici după aproape
două mii de ani să nu i se poată șterge
urmele cu totul.

Mai multă stăruință și de tot multă
resignațiune le au trebuit pentru-ca să
susțină ce au întemeiat.

Abia doi secolii au putut lucra mai
în tihnă. Și pe urmă când pintre, când
pe sub valurile potoapelor barbare, dela
sfârșitul secolului al doilea, căutau cum
să nu lase a se întrerupe firul culturii pe
teritoriul ocupat de ei spre sfârșitul acesta.

Dau barbarilor de mâncare, îi îm-
brăcau, în sfârșit îi proveteau cu toate,
numai ca strămoșii să-și poată continua
opera începută.

Însă barbarii nu erau toți de o po-
trivă. Nu toți se mulțămiau cu cât li se
da de voie bună și cu cât luau ei cu
puterea. Erau unii sêlbatici. Le plăcea să
omorie oameni și să pustiească cu foc
cetăți și sate.

Dinaintea acestora strămoșii nostri
fugeau în munți și în crepăturile pămên-
tului. Numai după ce vijeliile cele sêlbatece
se așezau, se liniștau, se întorceau ca să
înceapă firul de unde se întrerupsese.

Vijeliile aceste, în timpurile acele, se
repetau des și uneori durau mult, încât
puterile strămoșilor nostri se sleiau.

Cu toate aceste ei se vede că n'au
desperat încât să-și părăsească vetrele și
nici n'au dispărut cu totul de pe fața pă-
mântului, fără urmă. Pe lîngă ruinele,
din care și astăzi după aproape două mii
de ani, sîntem în stare să cetim mărimea
și tăria voinței lor, au mai lăsat și altă
moștenire neștearsă. Inima cea nobilă,
inteligența, limba, tipul, portul, obiceiurile
și superstițiile Românului dintre Tisza și
Marea-neagră, dintre Dnistru și Dunăre
sînt moșteniri frumoase dela acei ce au
aruncat aici pe locul în care trăim sê-
mînța cea dintâiu a culturii și a civiliza-
țiunii.

Ce folos? va dice cineva, dacă ur-
mașii au rămas săraci, lipiți și expuși chiar
caprițiilor acelor, cari în parte dela dînșii
au învățat a cunoaște elementele deprin-
derilor omenesci, prin care au devenit ca-
pabili a trăi mai mult decât mulțimea de
barbari, cari s'au stins fără de a lăsa alt-
ceva în urmă-le, afară de, bună oară,
Vandalii, vestea despre sêlbătécia lor.

Și totuși folos este.

Elementul român n'a fost, ce e drept,
în stare totdeauna și pe toți barbarii, cu
câți a venit în atingere, să-i îmblândească
și să-i domesticeze pentru de a-i pregăti
de propagatori ai civilizațiunii. Dar dacă
aceasta n'a fost în stare față cu toți bar-
barii, i-a succes a îmblândi pe unii dintre
dînșii, făcându-i, parte propagatori ai civi-
lizațiunii, parte asimilându-i și prin aceasta
întărind elementul propriu în interesul cul-
turei și al civilizațiunii.

Slavii, cari, după dispărerea Avarilor,
erau revărșiți ca o mare asupra ținuturilor
astăzi locuite de Români, prin contactul
nemijlocit cu acestia au luat obiceiuri pacî-
nice și au învățat să muncească. Câți nu
s'au dus ca să înființeze comuniuni în
alte părți, s'au asimilat, încât astăzi în
Transilvania numai în trei locuri mai
există sub numele de „Schiai“ și numai
prin religiunea aug. evangelică se deose-
besc de Români, căci vorbesc numai ro-
mânește.

Cumanii și Bisenii, despre cari se
dice că trăiau din pradă și din furat, s'au
îmblândit și cu timpul s'au asimilat cu
Românii. Bisenii s'au asimilat cu totul,
Cumanii în parte, întru cât adecă n'au
trecut la Maghiari în Ungaria. În diploma
regelui Ungariei Andreiu, dela 1223, dăm
preste urme, din cari este învederat că
pe la începutul secolului al XIII existau
pe lîngă Români, Bisenii încă neabsor-
biți, dar deja îmblândiți. Regele An-
dreiu confere usul comun din pădurea și
apele Românilor și Bisenilor și Sașilor.

Când au sosit Maghiarii lipsiți de
cultură cu totul, contactul cu Românii
n'au putut rămâne fără pic de influență. Re-

ligiunea, care, după cum se vede, între altele
și din o diplomă a S. Ladislau, la început au
avut-o comun cu Românii, adecă pe cea
orientală, dar mai mult numărul cel mare
de nobili români, dintre care unii ajung
și pe tronul Ungariei, dovedesc un con-
tact foarte viu între Maghiari și Români.
Contactul acesta înse n'a putut să nu
influențeze asupra Maghiarilor.

Sumeția maghiară, se înțelege, așa
ceva nu va admite bucurosi nici odată.
Timp îndelungat Maghiarii au negat, că
ar fi fost vre-odată ortodoxi și tot atât
de tare au protestat contra românității
Corvinilor, din sinul căror, în evul mediu,
s'a ridicat cel mai glorios rege al Un-
gariei.

Prin cele de mai sus nu voim să
excludem alte influențe civilizoare asupra
Maghiarilor. Voim numai să șicem, că
sămînța culturii, eredită de poporul româ-
nesc prin stăruința acestuia, încă a con-
tribuit la îmblândirea și la pregătirea ele-
mentului maghiar spre a-l face capabil de
cultură și civilizațiune.

Potoapele cele multe ale barbarilor
au dărimat cetăți, au pustiit sate, au dis-
trus societăți, încât dacă nu rămânea vestea
de numele acelor; nu rămânea numele
ținuturilor, apelor și munților, ar cugeta
omul, că elementul românesc a sosit ieri
alaltăieri în părțile locuite astăzi de ei.
Românii însă prin stăruința eredită dela
strămoșii lor au rămas și s'au străcurat
prin toate catastrofele ca, direct și indirect,
după împregiurări, să transplante mai de-
parte elementul și sămînța culturii. Nu
e mirare dară, că filosofia poporului ro-
mân a produs proverbul: „Apa trece
petrile rămân.“

Românii au rămas, dar opera înce-
pută de acei ce întemeiaseră vatra culturii
în părțile noastre înainte cu o mie opt
sute șapte-deci și nouă de ani, nici astăzi
nu este terminată.

Dela acel timp încoace în mai multe
rînduri cultura și civilizațiunea, în loc de
a da tot înainte, a dat înapoi.

Jung în opul seu „Roemer und Ro-
manen“ explică cum s'a putut ca cultura
să deie înapoi când spune, că „domnii
barbari nu vreau să scie de drept, făceau
imposibile mijloacele de subsistență, din
care trebuiau derivate mijloacele de o cul-
tură mai înaltă.“

Elementul român în astfel de casuri,
cari în evul mediu n'au fost rari, trebuia
să fie nu numai stăruitor, dar și cu resig-
națiune, mai ales decând a putut băga
de seamă, că d. e. contactul civilizator cu
Maghiarii în loc de a-l întări, îl slăbește.

În apus popoarele subjugate de bar-
bari, nefind expuse la atâtea invasiuni de
tot felul, cum a fost elementul român în
răsărit, au mistuit cu desevîrșire pe sub-
jugători.

Românii s'au mulțumit în cele din
urmă cu influența morală asupra vecinilor,
cari numai cu timpul s'au prefăcut în sub-
jugători, după ce adecă au câștigat ele-
mente din elementul românesc pentru sub-
jugarea acestuia. Nobilimea din Transil-
vania, din părțile bănățene și ungurene,
în partea cea mai mare de origine româ-
nească, a contribuit foarte mult la sub-
jugarea elementului românesc și adecă în
proportțiunea, în care aceea nobilime s'a în-
străinat de originea ei națională.

Cu cât a crescut numărul desertori-
lor naționali cu atât a trebuit să deașcească
și să se reducă și influența elementului ro-
mânesc asupra elementelor străine. În-

fluența în cele din urmă s'a redus la o influență morală și în secolii mai de dincoace era și aceasta să se reducă, dacă nu de tot, dar foarte tare.

Modalitatea, cu care au influențat Românii asupra elementelor străine, e diversă.

Modalitatea aceasta însă nu poate fi normativă. Normativă este împregiurarea că o influență a fost, prin care s'a tors firul culturii și al civilizațiunii. Este normativă fapta că, în ori-ce formă, dar Românii au stăruit după putință ca focul sacru să nu se stingă cu totul nici odată.

Cât au luat Maghiarii parte la opera civilizațiunii scim. Scim și aceea că dacă era ca opera aceasta se rămânea întregă numai pe umerii lor rămânea un lucru de tot problematic.

Sașii, deși o mână de oameni și veniți mai târziu decât Maghiarii, au făcut mult mai mult în interesul culturii și al civilizațiunii. Ei puteau face și mai mult dacă căutau îndată la început contactul cu Românii și se feriau de aceea nefericită alianță feudală din evul meș, în urma căreia *universitas Valachorum* a fost înlăturată și cu aceasta Românii din Transilvania scoși de pre terenul activității civilizațiunii.

Dacă în contul binelui comun în trecut greșeli s'au făcut, acele nu sînt cu totul nereparabile.

Timpul suprem ar fi însă să se separeze greșelile până nu bate altă catastrofă la porțile patriei comune.

Românii, după o experiență atât de bogată, ca element stăruitor, când e vorba de scopuri mărețe, și resignat până la extrem, când e vorba de a suferi pentru binele și fericirea cuiva, cu deosebire însă când binele și fericirea aceasta reprezintă totodată o idee, o misiune sublimă în viața popoarelor, precum n'a fost în trecutul cel îndelungat, mai îndelungat decât trecurile celorlalte popoare conlocuitoare din țeară — contrar binelui comun, așa nu vor fi cei din urmă, care se pună umărul spre a se repara ceea ce s'a stricat în timpurile de tristă memorie.

Când elementul românesc în țările unguresci a început a fi redus în activitatea sa, țările române dela Dunărea de jos au continuat cu avânt admirabil pentru timpurile acele misiunea civilizațiunii. Arhivele republicilor venețiene și genovese mărturisesc de aceasta cu corespondența dintre dîsele și dintre țările românesce de pe atunci. Dar și în româncea din țările unguresci cu toate încălările turcesci din cauza ambițiunii maghiare cu toate maltrătarile unei oligarhii de renegați, care nu se gândia decât la traiu bun și fără de trudă — nu s'a stîns focul sacru

cu totul. Caute cineva asupra activității românesce de vre-o treizeci și șese de ani încoace; asemenea activitatea Românilor, care la tot pasul trebuie să se lupte și cu lipsa de mijloace materiale, cu activitatea altora, cari s'au îmbuibat de secolii în toate bunătățile țării și de-și apoi verdictul nepreocupat, să vedem, va putea dice, că Românii sînt un element împotrivitor culturii și civilizațiunii sau că ei s'ar împotrivii reparării greșelilor din trecut?

Eată o împregiurare, care dacă ne-ar lipsi toate argumentele celorlalte despre influența civilizațiunii a caracterului românesc, ar fi de ajuns aceasta ca să dovedească, că Românii a fost este și va fi totdeauna vrednic a conlucra la promovarea civilizațiunii.

Popoare barbare din firea lor și libere fiind n'au aplecări spre cultură; din contră un popor nobilitat și când este apăsător are înclinări spre cultură și civilizațiune, și îndată ce momentul sosese și pune în practică înclinarea sa.

Deci, dacă Românii, în atâtea împregiurări, s'au dovedit prin activitatea lor solidară și stăruitoare că sînt un element atât de bun, mai are loc îndoiala despre vrednicia lor de a participa la opera culturii alături cu celelalte popoare din monarhie?

Îndoiala nu are loc, mai ales când din devisa *viribus unitis*, din invitării solemne dela înălțimea tronului la atâtea ocașii momentuoase, se vede, că spre sfîrșitul cel înalt și sublim, la care este chemată monarhia întregă, sînt chemate se conlucra toate elementele capabile de a lucra pentru promovarea binelui comun și a culturii.

Popoarele monarhiei sînt provocate dela înălțimea tronului la conlucrare solidară. Trebuie că tocmai Românii se lipsească? Să nu fie!

Deprinși din firea lor la stăruință și la resigăniune, Românii nici solidaritatea nu le poate fi străină. Ei știu foarte bine că fără de aceasta celelalte două, stăruința și resigăniunea sînt paralizate.

Eată încă un motiv, că Românii s'au hotărît la o procedere solidară.

Solidaritatea însă, după cum am pus cestiunea pentru Românii din țările unguresci, mai are lipsă de puțintică întindere.

Solidaritatea, după conceptul actual, la Românii din țările unguresci este mărginită la procederea în afaceri electorale pentru dieta Ungariei.

După noi însă aceasta este numai o părțică dintr-o parte a întregului.

Viața publică a Românilor din țările unguresci, ca și a altor popoare, nu se mișcă numai pe terenul electoral la dieta.

Viața publică a Românilor din țările unguresci ca și a altor oameni cu aspirațiuni de a conlucra la lucrări cari se ridică preste nivelul unui traiu de ași pe mâne, are terenuri mai multe și diverse: politice, bisericesci, scolare, literare, sociale etc.

Între oare care margini, dacă e ca lucrarea românească să aibă efect, și cuvîntul Românului se cumpănească și pe terenurile aceste, Românii să se observeze solidaritate.

Reflexul dela lucrarea armonică pe toate terenurile va da un sprigin puternic solidarității noastre politice și ne va deschide drum și mai larg și mai neted la concertul popoarelor monarhiei în interesul culturii și al civilizațiunii.

Revistă politică.

Sibiu, 9 August st. v.

Apropierea dintre Cehi și Poloni

devine tot mai strînsă. O mare societate de Cehi a făcut o călătorie până la Cracovia și aci a întâmpinat o primire cât se poate de simpatice din partea Polonilor. S'a dat și un banchet în onoarea oaspeților în clubul artistic literar. S'au ținut toasturi în limba polonă, cehă, croată și sârbă. Deputatul Tonner a început șirul toasturilor. Dînsul dișe că este fericit când vede realizându-se dorința sa nutrită de 30 de ani pentru înfrățirea Cehilor cu Polonii.

Oratorul făcînd apoi alusiune la dușmănia ce a existat mai nainte între Cehi și Poloni continuă: Ne-am făcut adeseori rău unii altora, voim să uităm că Polonii au luptat contra noastră la Muntele alb, car voi uitați că noi fiind trimiși în Galiția ca funcționari sub guvernul trecut eram germanisatorii voștri. Pe noi nu ne-a desbinat sabia ci spiritul. Tonner termină toastul seu cu cuvintele bibliei: „Adevărul vă va libera.“ Preotul Polkovski (Polon) accentuă necesitatea de a conveni cât mai des Cehii cu Polonii. Preste trecut trebuie să aruncăm vîlul uitării; el este o rușine și pentru unii și pentru alții. Trebuie să ne gândim la viitor și să nu uităm că patronul vostru, sfîntul Venzel, este și patronul catedralei de aici.

Dr. Warschauer observă că prin înfrățirea cu Cehii nu se are în vedere panslavismul, care înăbușește individualitatea și religiunea diverselor națiuni, ci libera dezvoltare și pacînica lor conlocuire, precum dorește monarhul constituțional. Deputatul Hevera relevă asemănarea care există între cîntecele naționale ale ambelor națiuni.

„Cîntecele polone“, dișe dînsul, „ne-au îndemnat la lucru; dacă Cehii n'au perit este de a se mulțumi puterii acestor cân-

tece naționale polone. Cehii vor fi aliații voștri sinceri, sperăm că și voi veți fi ai noștri.“

Atât la Berlin cât și la Petersburg se menține scirea despre o apropiată întrevedere între Tarul și Monarhul nostru. Chiar și dișarele din Viena sînt dispuse a da creșmînt acestei sciri și nu esită a exprima bucuria lor în vederea unei asemenea eventualități. Numai dișarele din Pesta nu voiesc să audă bucurios de această întrevedere. Pentru politici maghiari Rusia a fost și este un spin în ochi și de aceea ei ar dori să vadă dărnice tendențele de apropiere dintre Rusia și puterile centrale. Eată cum exprimă „Pester Lloyd“: „Întelegem tendința principelui Bismarck de a întreprinde relațiuni amicale cu Rusia: aceasta este în interesul Germaniei; de aici însă nu urmează, că se vor schimba și sentimentele poporului rusesc. Poporul rusesc urăsește pe Nemți... Ce-i drept politica rusescă nu-și primesce impulsul seu dela opiniunea publică, dar cine nu știe, că cabinetul rusesc are obicei să se vorbească la asemenea manifestațiuni, câte-ori voiesc să înceapă o acțiune mare. De aceea ori-ce am face totdeauna ni se împune întrebarea: Pentru ce pe terile în relațiunile lor cu Rusia se mulțumesc cu o ficțiune, care nici într'un caz nu va putea fi de lungă durată.“

Cu privire la întrevedere dela Varzin cetim în dișarul oficios din București „Voința Națională“ următoarele:

„Atențiunea Europei întregi este așiată asupra întîlnirii dela Varzin, unde se scie, că comitele Kálnoky s'a dus ca să conferenzeze cu principele de Bismarck. Toți se întreabă care este scopul acestei întîlniri între doi oameni de Stat, cari presidează astăzi destinele celor două mari țări ale Europei centrale, și nimeni nu poate, până în momentul de față, să răspundă cu siguranță acestei serioase îngrijitoare întrebări.“

Ultima conferență dela Londra nu a reușit să stabilească un acord în afacerile Egiptului între vederile guvernului Republicii franceze și acelea ale cabinetului britanic. Acest rezultat negativ, în urma unei adunări diplomatice care toate puterile europene o primiseră cu multă mire, și unele din ele poate chiar cu oarecâte speranțe de reușită, dovedește că, asupra misiunii, care are necontestabile legături cu politica unora din statele Europei, marile puteri cari formează așa numitul concert european încă departe de a se înțelege între dîsele și a fi găsit un teren comun de acțiune.

Dar ceea ce este cu totul caracteristic este desnodămîntul acestui incident diplomatic este că deși toate puterile s'au grăbit de a lua parte la lucrările conferinței și de a căuta impresii

Foița „Tribunei“.

Pădureanca.

Novelă

de

Ioan Slavici.

(Continuare din Nr. 93.)

Iorgovan era feciorul lui Busuioc Bogătoil și putea să spargă capul scrietorului, fără ca să se i se mai întempe și vre-o altă nenorocire.

Și aceasta îi era însă destulă.

Doi dintre oameni îl apucară și-l scoaseră cu puterea din birt, ca să-l ducă acasă și peste puțin se adună lume multă, mai ales copii, în fața birtului, ca să afle ce s'a petrecut și să vadă ce se petrece mai departe.

Vedînd că oamenii se iau droaie după dîșii; Iorgovan își veni în fire, se oprî în loc și privi împregiururul seu.

A fost destul, — dișe el, — nu'mi-o mai faceți și asta; lăsați-mă, că mă duc eu singur, ori unde ați voi să mă duceți.

Acasă! — grăi unul dintre dîșii.

Chiar și acasă! — îi răspunse Iorgovan.

Acum ori și unde ar fi mers mai bucurios decât acasă; dar trebuia să scape de ochii lumii, și el plecă cu pași iuți înainte. Mergînd el nu se uita nici la dreapta, nici la stînga, nici înapoi, îi vedea cu toate aceste pe oameni venind în urma sa, îi aușia întrebându-se asupra celor petrecute și ar fi voit ca prietenul lui să moară,

pentru-ca nimeni să nu afle de ce l'a lovit cu sticla în cap.

Sosit apoi acasă, el stete neclîntit față în față cu taică-seu, în vreme-ce oamenii veniți cu dînsul spuseră cele petrecute.

Unde-ai ajuns?! — ce-ai făcut, Iorgovane?! — grăi Busuioc măhnit până în adîncul inimii, după-ce se vădî singur cu dînsul.

Eu n'am făcut nimic, — îi răspunse feciorul; — tu le-ai făcut toate!

Grăind aceste, el se depărtă, ca să nu-l mai simță aproape de sine pe taică-seu și să poată înnăbuși pornirea ce isbucnise fără de veste în el cu atîta putere, încât îi venia să-și iee lumea în cap, să se ducă departe-departee până ce nu i se va perde și urma.

Busuioc alergă ear la popa.

Acum, mai ales acum să-l lăsăm în pace, — grăi popa, — și dacă nu-și vine nici acum în fire, atunci e rău. Vorba e numai să punem lucrurile la cale și să facem ca și când nu s'ar fi întemplat nimic.

Popa se duse dar la scrietorul, care zăcea bolnav, îl împacă, și lucrurile se netedîră, ear Iorgovan remase nesupărat de nimeni.

El avea însă destulă supărare în el însuși.

I se turburase toată firea și în turburarea lui nu mai gășia nicăiri odichnă.

Îl vedea mereu înaintea sa pe Șofron căutându-și molcom de treabă, îl vedea pe scrietorul resturnându-se cu fața plină de sânge, se vedea

pe sine lovînd fără cruțare în Simina, bătîndu-și joc de norocul seu, tăvălindu-se prin birturi, furînd pe taică-seu și aușia neîncetat cuvintele: Șofron e om, Iorgovane!

Da! Șofron era om!

Dar una îl strivia pe Iorgovan mai presus de toate: încordarea dintre el și taică-seu.

Tu, le-ai făcut toate!

Aceste vorbe, spuse așa în pripa mâniei, Iorgovan nu putea să-și le ierte: trebuia să mai adaugă ceva la ele, să le lămurească, să pună tot ceea ce avea pe inimă.

Mai avem o vorbă! — își dișeau ei amîndoi de câte ori ochii lor se întîlniau.

Nici unul nu avea însă destulă vîrtute în el, ca să deschiță vorba.

Lui Busuioc îi era silă, ear fecioru-seu se temea ca nu cumva să se întempe un lucru, de care s'ar îngrozii un întreg colț de țară.

Joi după ameață-di, cinci zile după cele petrecute la birt, Iorgovan îl întrebă pe taică-seu, dacă se duce el ori nu la Arad.

O șe mergem Vinerea viitoare, — îi răspunse bătrînul strîmătorat.

De ce?! — ar fi voit Iorgovan să întreb, el însă se întoarse îndărît în călcăiu, eși din casă și plecă drept spre birt, așa din pornire îndărîtă, fără ca să-și mai dea seamă despre ceea ce face. Voia să-l doară pe taică-seu!

Întîrînd în birt, el simți, că toți se fereșe de el.

Cerî vin, așteptă însă timp îndelungat și nimeni nu-i aduse.

El începî să bată în masă.

Vine! — îi răspunse unul dintre băieți, și trecî ear timp la mijloc, și nimeni nu veni.

El începî să bată din nou în masă, vădî apoi că acum nici nu-i mai răspunde nimeni, ridică mînios și se duse în partea cealaltă a birtului, unde-l văduse pe băiet.

Acesta stetea nedumirî într'un colț.

Ce-i!? grăi Iorgovan mînios.

Băietul dete strîmătorat din umeri, ear patru oameni, cari erau la una dintre mesele despre uliță, rămăseră privind cu încordare la unu, când la altul.

Busuioc a lăsat vorbă să nu îi mai dișă — grăi băiatul întorcîndu-se spre ei.

Iorgovan începî se riță.

Aici, — dișe el, — nu poruncesc Busuioc să poruncesc eu. Tu mă știi, că nu mă pricep glumă. Adă vinul!

Grăind aceste, el se întoarse ear în patru retrasă a birtului și se aședă din nou la locu lui.

D-voastre vedeți, că n'am înțeles, — dișe băietul celor patru oameni și se duse de dete vinul.

Rițănd apoi așa în el, Iorgovan își întocmi încetul cu încetul cele câteva păhare de vin, și stete cât mai stete fără de nici o treabă, plăti pe'nserate o luă drept spre moară, și încheie scotilele.

care se împacă diferitele interese în fața cu nesuccesul final al marelui tri-

conferință cu speranța intimă de a pute

lucrurile în starea lor de mai înainte.

această situație are neapărat într'însa

normal. Când judecata Europei este for-

supra unei cestiuni de domeniu internațional,

afirma, că este cu neputință ca să nu

o soluțiune oare-care. Puterile adu-

fac una alteia concesii reciproce, și,

conflictul în litigiu nu este regulat prin una

soluțiuni definitive, cari sînt de natură

literă pentru totdeauna, se găsește totuși

într'însă, după cum se ține în limbajul

adece un fel de soluțiune provizoriă,

suspendă pentru câțiva timp ori-ce cauză

și ridică cestiunii în desbatere

seu acut și amenințator. Cu alte cu-

prezentul nu este regulat, se prepară

terenul unui aranjament viitor, și

marul orașului răspundând la adresa pre-

Festivitățile române din Orăștie.

Orăștie, 8 August v. 1884.

Cu ziua de astăzi am intrat, earăși în li-

niștea noastră obicinuită; oaspeții noștri au pără-

răsit în partea cea mai mare încă cu trenul de

astă noapte orașul, și sgomotul festivităților a

încetat.

Raportorul D-Voastre, care luând parte la

toate festivitățile celor trei zile, află repausul

potrivit pentru a-și culege ideile și a vă descrie

în liniște decurgerea festivităților prea frumoase

din Orăștie.

Concertul.

Șirul festivităților s'a început cu un concert,

anunțat pe Duminică seara la 8^{1/2} oare în sala

hotelului „Szécheny”. Toată lumea se întreba

cine dă concert? Întrebarea era justă. Nime

nu a auzit până aci, că în Orăștie s'ar afla

artiști români, nici că ar fi vreo reuniune ro-

mână cu scop a cultiva musica. Din programul

concertului încă nu se vedea, cine va executa

piesele anunțate. Deci cu oare-care curiozitate

am intrat în sala spațioasă a concertului, ocupată

până la locul cel din urmă de oaspeți și de pu-

blicul român din loc. Pe scena improvisată se

presentă un cor număru de dame și domni sub

conducerea învățătorului dela scoalele române

primare din loc, dl Branga. Acest domn, ni se

spunea, a compus din diletanți de musică corul

pentru a se produce cu el la festivitățile Asocia-

țiunii. Era lucru natural, dacă așteptările noastre

dela un cor așa tiner și compus numai în mod

ocasional, le-am redus la un minim. Însă piesa

primă executată de acest cor, cântecul românesc

aranjat de G. Dima „Sermană frunză”, ne-a

dovedit, că avem de a face cu buni cântăreți.

Acurateța în executare, armonia deplină au

Concertul a primit un lustru deosebit prin

participarea d-lui Dima, care a cântat cu mă-

strie balada lui Schumann „Grenadierii” și „Mediul

noptii” compozițiunea d-sale. Elevul d-lui Dima,

dl Isăia Popa, cunoscut publicului român din

Sibiu, a câștigat multe simpatii prin vocea sa

frumoasă, adusă la valoare în „Cântecul de jertfă”

a lui Beethoven și în „Ciobanul” d-lui Dima.

Domnul profesor de musică din Blaj dl

Unguru, ne-a delectat prin un potpuri româ-

nesc executat pe flaută, acompaniat de piano.

Întreg publicul a rămas surprins în mod

foarte plăcut de rezultatul concertului și nu

auziau decât laude, cari fac onoare atât execută-

torilor cât și arangiatorilor.

Banchetul.

Luni în 6/18 August la 2 oare d. a. în

grădina hotelului „Szécheny” o masă colosală, ar-

angiată în formă de potcoavă în umbra unei verande

a întrunit pe toți oaspeții din depărtare și din

aproiere. Domnii Dr. Mihu și Dr. Erdeli, aran-

giatorii neobosiți ai tuturor festivităților din

Orăștie, au arătat și aici ca pre tot locul, că

sînt vrednici de mulțumitele publicului, care li

se aduceau din toate părțile pentru buna îngrijire,

ce au avut d-lor până la cele mai mici minu-

țioșități față cu publicul. La astfel de mese

mari, unde sînt întruniți atâți oameni cu dife-

rite poftă, este aproape inevitabil, a nu produce

într'o direcțiune sau într'alta nemulțumiri; la

banchetul din Orăștie, la care au luat parte și

multe dame, n'am băgat de seama vre-o nemul-

țumire din partea nimenui. Aranjamentul bun,

spațiu pentru toți, recoare, mâncări și beuturi

bune, musică, care nu te supără, bun serviciu, cu

un cuvânt toate pentru a produce simțul mulțu-

mirei. Toastele, se înțelege n'au lipsit, dar și

aceste n'au fost așa de numeroase și lungi, ca

să le auzi cu neplăcere. Dl vicepresident al

Asociațiunii, consiliarul aulic în pensiune Iacob

Bologa a ținut primul toast pentru Majestatea

Convorbiri agricole.

II.

Uscatul nutrețului.

Dacă timpul continuă a rămâne frumos și

cald, uscatul se poate face, după cum se scie,

cu înlesnire. Procederea fiind în deobște cunos-

cută, ne mărginim a arăta, că pe timp noros

și domol, va trebui se aplicăm căldură măestrită.

Spre acest scop, lăsăm nutrețul în brazde (po-

loage) până în ajunul serei, când apoi îl strîngem

în mici grămeți țuguete (căpițe), în cari se în-

ferbentă întocmai ca fiind expus arșitei soarelui

dela ameați. De cumva timpul va rămâne

posomorit în curs de 3—4 zile, atunci facem gră-

mețile din ce în ce mai mari. Trecerea în

muceșire se poate întâmpina așa, că întorcem și

strămutăm grămețile mai de multe ori. Firesce,

că într'aceea nutrețul se risipe în fața soarelui,

de cumva timpul îngăduie.

Pentru ținuturile muntoase și expuse la

dese ploie se recomandă uscatul pe capre și în

deosebi metoda ce urmează:

Nutrețul cosit se uscă cam pe jumătate,

în arșița soarelui ca de obicei sau în grămeți

mici, apoi se așează pături într'o claie sau gi-

readă și se calcă bărbătesce prin 10—12 per-

soane. Claia va măsura în grosime 6 metri cel

puțin; cea mai nimerită pare a fi înălțimea de

vreo 6 metri. În nutrețul astfel tescuit se în-

cinge o mare ferbințea, care ține câte 4—8

zile, potrivit cu mersul timpului și umezeala

Iorgovan începă să caute pe masă.

Condeiu, — țise el. — Așa-i! — l-a muiat.

Morarul grăbi să-l caute.

Lasă! — că-mi aduc aminte unde l-am

scăpat, — îi țise Iorgovan și se întoarse ear pre

partea întunecată a morii.

Morarul sări din nou la lampa din cuiu, o

luă și plecă cu ea în urma lui.

Iorgovan se opri strămtorat din drum.

La asta nu se gândise.

Cronică.

Numiri. Au fost numiți cadeți elevii din

scoala militară din Wiener-Neustadt și din scoala

tehnică militară din Viena: la regim. inf. 41

Ioan Popoviciu; la al 62 reg. inf. Victor

Moga; la al 4 reg. artil. Ioan Măcelariu.

Ilustritatea Sa comitele suprem Dr. Mau-

riciu de Brennerberg a sosit ieri dela băile

din Zizin.

Foc. Ieri pe la 5 oare p. m. a ars în

comuna Vestem.

Manuale de școală aprobate. Sinodul

archidieceșan gr. or. a admis ca manuale de școală

două cărți: *Elemente de istoria naturală, cursul II,*

de Dr. D. P. Barcianu, și *Noua metodă practică*

pentru a învăța cu înlesnire limba germană,

cursul I, II, III, după F. Ahn, de M. Rudinescu.

Congregațiunea comitatensă din Deva.

La 19 a l. c. s'a ținut în Deva o congregațiune

extraordinară pentru alegerea unei comisii,

care să salute pe Maiestatea Sa Împăratul din

partea comitatului Hunedoarei cu ocaziunea so-

sirei sale la Arad în 29 August n. a. c.

Dl Vasile Alexandri scrie pentru sta-

giunea viitoare a teatrului național, o nouă piesă

în versuri: Ovidiu la Tomi.

Expozițiunea „Cooperatorilor” la Iași

se va deschide în ziua de 2 Septemvrie. Per-

Bibliografie.

Anuarul Institutelor-Unite pe 1883/84.

Iași 1884. Anul XVIII. Director C. Climescu.

Cuprinsul: Cronică. — Regulamentul de ordine

și disciplină. — Condițiunile de primire. — Pro-

gramul studiilor. — Personalul didactic. — Îm-

părțirea premiilor. — Clasificațiunea.

Beiu, Vodă, Domn. Roman istoric ori-

ginal de Theochar Alexi. Brașov 1884. Bro-

șura II. Prețul unei broșure 20 cr.

Director: **Ioan Slavici.**
Redactor responsabil: **Cornel Pop Păcurar.**

Extrase de concursuri scolari.

- 1. Cohalm, salar 150 fl., cuartir și lemne.
2. Crițiu, cu filiele Cloasterf și Meșindorf 150 fl., cuartir și lemne.
3. Crihalma, salar 150 fl.
4. Felmer, salar 150 fl., cuartir și lemne.
5. Ticușul român, 150 fl.
6. Mateiaș, salar 150 fl.
7. Bogata olteană, salar 100 fl., cuartir lemne și victuale în valoare de 50 fl.
8. Fântâna, salar 150 fl.
Termin 25 August st. v.
Concursurile sânt a se adresa oficiului protopresb. gr.-or. al Cohalmului.

- 1. Vidra superioară, salar 250 fl., cuartir și lemne.
2. Ponorel, salar 200 fl., cuartir și lemne.
3. Sohodol, salar 200 fl., cuartir și lemne.
4. Peleş, salar 150 fl., cuartir și lemne.
5. Lăzești, salar 150 fl., cuartir și lemne.
6. Lăpușul, salar 150 fl., cuartir și lemne.
7. Certege, salar 150 fl., cuartir și lemne.
Termin 6 August st. v.
Concursurile sânt a se adresa oficiului protopresb. gr.-or. al Abrudului.

- 1. Ungureni, salar 200 fl.
2. Libotin, salar 200 fl.
3. Rogos, salar 200 fl.
4. Văleni, salar 150 fl.
5. Peteritate, salar 150 fl.
6. Mașca, salar 100 fl., cuartir și lemne.
7. Borcut, salar 150 fl.
8. Ineu, salar 150 fl.
9. Stoiceni, salar 120 fl.
10. Dobric, salar 150 fl.
11. Costeni, salar 120 fl.
12. Poiana-Porcului, salar 200 fl.
13. Rohia, salar 150 fl.
Termin 17 Septembrie st. v.
Concursurile sânt a se adresa oficiului protopresb. gr.-or. al tractului Solnocului, prin posta ultimă Magyar-Lápos.

- 1. Deva, salar anual de 300 fl. și prospect a se urca pe viitoriu la 350 fl., cuartir și 24 metri de lemne.
2. Sânt-Andreeș, salar 300 fl., cuartir și 2 stâng. cubici de lemne.
3. Beșan, salar 150 fl., cuartir și lemne.
4. Tâmpa, salar 200 fl., cuartir și 2 stâng. lemne.
5. Batiz, salar 150 fl., cuartir și 2 stâng. lemne.
6. Nandru-Vale, salar 150 fl., cuartir și lemne.
7. Chergeș, salar 150 fl., cuartir și lemne.
8. Bătrâna, salar 100 fl., 54 măsuri mari de bucate, cuartir și lemne.
9. Josani, salar 150 fl., cuartir și lemne.

- 10. Muncelu-mare, salar 150 fl., cuartir și lemne.
11. Biscaria, salar 150 fl., cuartir și lemne.
12. Găunoasa, salar 150 fl., cuartir și lemne.
13. Cerbel, salar 150 fl., cuartir și lemne.
14. Gelese, salar 150 fl., cuartir și lemne.
Termin 10 August st. v.
Concursurile sânt a se adresa oficiului protopresb. gr.-or. al Devei.

Extrase din foaia oficială.

Licitatiuni.
Septembrie 13 (și sub prețul estimării) realitățile lui Friedric Orendt din Brașov. (Tribunalul de acolo).
Septembrie 22 (și sub prețul estimării) realitățile lui Iosif Kis. (Tribunalul din Timișoara).

Concurese.

Un post de subjude reg. la judecătoria din Gherla. Termin 4 săptămâni.

Sciri economice.

Piața din Sighișoara, 19 August. Grâu curat hectolitra fl. 6.— până fl. 7.—; grâu mestecat fl. 4.50 până fl. 5.—; sâcara fl. 3.60 până fl. 4.—; ovășul fl. 2.90 până fl. 3.20; cucuruzul fl. 4.30; fasolea fl. 4.50; crumpenele fl. 1.80; mazerea chilo 20 cr.; linte 22 cr.; mălaiul 13 cr.; lumini de sâu Kilo 60 cr.; săpunul 32 cr.; sâu brut 32 cr.; sâu de vită fl. 1.—; unsoarea de porc 75 cr.; carnea de vită 44 cr.

Bursa de Viena

din 20 August st. n. 1884.

Table with financial data including Rentă de aur, Amortisarea datoriilor, Bonuri rurale, and various exchange rates.

[71] 2

Banca generală de asigurare "TRANSILVANIA"

in Sibiu,

≡ fundată în a. 1868 ≡

asigurează pe lînga condițiunile cele mai favorabile:
a) în contra pericolului de foc și esplosiune clădiri de ori fel, mărfuri, produse de câmp, mobilii etc.
b) pe vieața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe casul morții și pentru terminuri ficsate, zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Table comparing insurance sums for years 1869-1880 and 1881-1883, showing total sums of 516,711.66 and 348,145.01 respectively.

Conform bilanțului pentru 1883 fondurile de rezervă și garanție se urcă la fl. 536,865.21 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslușiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu (Strada Cîsnădiei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile gen. și principale în Brașov (C. J. Münnich), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

Schweighofer fii fabrica imp. reg. de clavire in Viena pentru Transilvania și in Sibiu in depositul de clavire al lui Heldenberg numai în mostre alese și cu prețuri originale se recomandă cu tot adinsul p. t. publicului din provincie.

Boale Secrete

le vindec pe basa celei mai noue științe științifice, chiar și casurile cele mai deșănțate fără conturbarea ocupațiunii. Deasemenea unii rele ale păcatelor secrete de tinere (onania), distrucțiunea nervilor și în potența. Cea mai mare discrețiune. Mă de raport detaliat despre boală.

Dr. Bella,

membru la societăți științifice și 6 Place de la Nation, 6. Paris.

Mersul trenurilor pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u.

Large table with multiple columns showing train schedules between Budapest, Brașov, Sibiu, and other stations, including train types and times.

Nota: Numerii încuadrați cu linii groase însemnează oarele de noapte.